

забавления. И Ведбал веднаж се увлече и даде в списание "Смях и сълзи" "интервю" с него, като нарисова и карикатурата му. Да, Ведбал - ще видиме и това, беше и малко карикатурист..../

- Какво работиме ние, та ще се и умориме... Работа е онава там, на фронта! Тази проклета война!

- Проклета, ама твоят Кукуш ще бъде български.

- Да, банка "Гирдап" навярно вече е открила там свой клон...

/ "Гирдап" беше известна на времето софийска банка, която фалира, заедно с фалита на българските "национални идеали" /.

- Слушайте, - взе думата Ведбал сериозно, - ние ще трябва да поставим чештата на сериозна основа. - "Родна лира" няма да се закрепи с битпазарски пари, пък и... не сме ли я надрастнали? Ако ме приемете за ортак, да направиме нещо общо, но по-голямо - и по формат, и по съдържание. За целта ще подириме меценат, издател. Аз имам предвид одного. Така не може - продавай в Бит-пазар панталони и издавай списание. Ще направиме нещо солидно. Съгласни ли сте?

Кой можеше да не бъде съгласен? Пък и настина, както "К'во да е" ни се струваха малко за възможностите ни... така и "Родна лира" започна да ни се вижда малка за нашия ръст.

- На лири не ни върви, - игрословствуваше Ведбал, като се смееше. - Там, дето има жълтици и лири, няма да прокупсаеме...

И така, през 1916 г. се постави кръст на "Родна лира" и се замечта по едно ново, голямо, достойно за нашата "възмъжалост" литературно-хумористично списание. Но докато се пристъпи към практическото осъществяване на тази голяма идея, беше нужно време и нещо по-важно: пари, и тъкмо това забавяше делото. Това не пречеше и "тримата мускетари" да развиваме усилена дейност в съществуващите по това време хумористични списания.

Из дневника ми.

На 10 януари 1916 г. "К'во да е" под/ови излизането си. Съобщавам тази дата с такава положителност и с някакъв оттенък на важност - бог знае какво събитие! - защото можах да открия един сво "дневник от 1916 г. Дневникът носи заглавие: "Разни впечатления и забележки. Важни случаи и пр. и пр. през 1916 година". В тези листчета, които са запазени само до 15 кни, на много места се среща името на Ведбал. За жалост, дневникът съм водил много сухо. Все пак, някои сухи бележки ми спомнят подробности, които без този дневник едва ли бих си спомнил. И така, щом започна да излиза "К'во да е", Ведбал, Колю и аз